

Передплата

«РУСЛАНА» вноситься:

в Австрії:

на цілий рік . . . 20 кор.
на пів року . . . 10 кор.
на чверть року . . . 5 кор.
на місяць . . . 1-70 кор.

За границю:

на цілий рік . . . 16 рублів
або 36 франків
на пів року . . . 8 рублів
або 18 франків
Послункове число по 10 сот.

РУСЛАНА

«Вареш ми очі і душу ми виреші: а не возьмеш милости і віри не возьмеш, бо руске ми серце і віра руска.» — З Русланових ісалямів М. Шашкевича.

Біхедять у Львові що дня крім неділь і руских свят о 5½ год пополудні.

Редакция, администрация і експедиция «Руслана» під ч. 1. пл. Дембровского (Хорунжий). Експедиция місцева в Агенції Соколовского в пасажі Гавсманя.

Рукописи звертає садити на попереднє застереженє. — Рекламациі неопечатані вільні від порта. — Оголошеня звичайні приймають ся по ціні 20 с. від стрічки, а в «Надісланих» 40 с. від стрічки. Подликі і приватні донесеня по 30 сот. від стрічки.

Адреса російської думи державної.

(+) Ледви рік минув з того часу, як českий посол, москвофільський прихильник, др. Крамарж в обємистій статі в *Konserv. Corresp.* про російські відносини висловив погляд, що Росія ще не доспіла до конституції, що там вправді є освічена інтелігенція, одначе широкі верстви народу зовсім темні і незрілі, отже поки що треба би лише вдоволити ся моральним впливом і змагати до поправи чиновництва і адміністрації а удержати самодержавіє. Сей погляд висловив др. Крамарж, котрий вважає себе знавцем російських відносин, очевидно на основі пильного читаня Нового Времени і Московских Вѣдомостей, а також на основі розмов в тих кружках, в котрих він наслідком своїх особистих звязий обертав ся.

Супроти того погляду дра Крамаржа оповістив в тійже *Konserv. Correspondenz* пос. Ол. Барвінський в маю 1905 р. простору статью п. з. *Reform u. Verfassungsbestrebungen in Russland*, котру ми також подали перекладом в нашім вєвнику. В сій статі висловлено як раз протиний погляд, що Росія може відродити ся і стати державою європейскою в новітнім розуміню лише на конституційних основах і що народи сеї держави у великій часті дозріли до конституційної управи. Як раз рік минає з того часу, зібрала ся перша державна дума в Петербурзі і протягом одного тижня зложила справдшеній іспит зрілости, а першим плодом єї діяльності являє ся адреса думи до царя, ся дійсно magna charta libertatum, котра вказує народам російского царства, чого они мають домагати ся, о що мають вести боротьбу, щоби визволити Росію з неволі і з неволі.

Одначе не лише сама адреса, яко вицьвіт зрілости і спосібности єї спорудників стає певним доказом, що Росія доспіла вже до конституційного устрою, але й вся розправа переведена в державній думі над начерком адреси виставляє дуже добре свідочтво першому російскому парламентови. Хоч там не було парламентарної традиції, хоч не було нагоди виробити потрібні парламентарні форми в роді європейских регулямінів, всеж таки треба признати, що все там виросло нараз, як гриби по дощі, і парламентарна вправа і парламентарна вимова і кермованє розправами, вибір пре-

зидії, вибір адресового начерку яко відповідь на царску престольну річ, розправа загальна і подрібна і ухваленє адреси. Окрім того вельми цікаве також уложенє парламентарних сторонництв в думі, де велику більшість творять конституційні демократи, а опозицію незначна консервативна меншість, котрі поборюють ся річевими виводами, так що на останку майже одностайно западає ухвала начеб була лише одна думка в цілій палаті.

Всі ті прояви стають наглядним доказом, що єуспільність в Росії дозріла до конституційного устрою, а лише ледаче чиновництво в своїм власнім інтересі не допускало до розвитку сих спосібних до житя і животворних живел, поки они самі в загальній ворохобні, яка обняла всю Росію, не здобули собі доступу до прилюдного житя.

Адреса, та magna charta libertatum домагає ся загального помилованя політичних проступників, знесеня смертної кари, признаня права нагляду над виконною владою, одвічальности міністерств, значить, домагає ся в дійности до певної міри участі народів в самоуправі, участі в правительстві і тим способом конституційного поділу влади законодавчої і виконної. Все те, як і ціла розправа переведена над адресовим начерком може стати наглядним доказом, які невірні і хибні погляди мали такі Вашаті, Крамаржі, Шаманки і тп. českі політики про Росію, про котру они черпали свої відомости з катківских дневників або чиновничих кругів, які невірні і хибні погляди має і частина галицко-рускої єуспільности, котра знає Росію з «Галичаніна», «Русского Слова» і таких инших рублехвапних видавництв, котрій палашчина Мончаловских, Марковів, Дудикевичів et tutti quanti видає ся настоящим літературним язиком, а їх оплачені щедро кадила для московского чиновництва виразом дійсного погляду про російські відносини.

Адресова розправа виявила перед цілим свѣтом ту велику пропасть, яка є поміж російским міністерством, зложеним з закостенілих чиновників старої школи самодержавної, котрого представники тиждень цілий прислухувати ся з великим внутрішнім обуренєм адресовій розправі, не маючи відваги відчинити уста, — а представниками народів російского царства. Імовірно видасть цар загальне помилованє, одначе годі сподівати ся, щоби дальші дні державної думи проминали так мирно як доси. Дума

домагає ся також одвічального перед нею міністерства, зложеного з представників вибраних із сторонництва більшости, а президент державної думи Муронцев мав нагоду, висловити цареві инші погляди, як погляди Горемикіна. Таким способом отже бачить цар перед собою сі дві струї супротивні, які себе обопільно поборюють, одна струя чиновничя, котра все ще хоче удержати давний самодержавний лад і свій мөгутний вплив на всі справи, а друга — се воля народів, котра хоче скинути з себе ярмо чиновничої неволі і перестроїти російське царство на новітних підвалинах. Нема сумніву, що чиновництво в останній ще хвилі переломовій добувати ме судорожно всіх своїх сил, щоби удержати свою владу, згнобити всі вольнодумні змаганя, бо ще не вимер дух Победоносцева, Трепова і т. п. Може ще отже дійти до кривавої боротьби поміж сими двома струями, одначе державна дума виразно і ясно вказала адресою мету, до якої повинні змагати народи російської держави.

Перші збори українського парламентарного клубу в Петербурзі.

Дня 14. н. ст. мая, у вечері, в помешканю районного (Рождественського) бюро конституційно-демократичної партії, відбули ся перші установчі збори парламентарного українського клубу. На збори прибули не всі послы, що заявили згоду пристати до клубу (згодило ся вже більше 40 членів), і причиною було побоюванє за сьогоднішний день — 14. (1. н. ст.) мая. — Окрім послів прибули на збори і деякі члени українсько-петербурского клубу. Головою зборів обібрано посла державної думи І. Л. Шрага, а за секретаря — М. Ф. Біляшівського (посла з Київщини).

Голова розпочав збори з поясненя того, яка ціль сегоднішнього зібраня: потреба зорганізувати окрему українську парламентарну групу, так як се роблять инші всякі національности: польска, литовска, естоньска, лотишска, і пропонує зібраню висловити ся з приводу сего: чи справді потрібна в державній думі група послів українских?

Просить слова посол Іваницький (з Харківщини). Він запитує, чи дозволено буде говорити єму по російски, бо, хоч він з роду і Українець, але єму довело ся жити в таких обставинах, що він не вивчив ся мови української.

Голова поясняє, що се право кожного говорити тою мовою, якою він красше уміє.

Д. І в а н и ц к и й. «Для мене українська мова в школі і в суді — ще не певна річ, і я не знаю, чи пристану до парламентарної української групи, та й не знаю, чи можна мені тут zostавитись» (зібрання просить zostавитись). Д. Іваницький поясняє, що він хоч і член партії народної свободи, яка також стоїть за справедливі права кожної нації, але для него питання, наприклад, про українську автономію здає ся передчасним.

Д. Ч и ж е в с к и й (посол з Полтавщини), відповідаючи д. Іваницькому, дає нарис федеративно-автономного ладу Росії, для цілості сеї останної. «Коли видавати муть ся в Петербурзі одні закони для усеї держави, то чи буде їх монарх, чи парламент, однаково вони будуть непридатні, часто шкідливі для кожного народу зокрема, бо не можна видати одного закону для усіх людей. В Петербурзі мусять видавати ся основні закони, але як їх приложити дома, в Польщі чи на Україні, чи донебудь на Кавказі; се красше знати самим тим людям. От тимто і дорога мусить бути для кожної нації автономія — тоб то право самим видавати для себе закони, які будуть для неї найкрасші, але в межах головних законів державних чи відповідно до них. Узяти хочаб школу: з якого року дитину до школи післати, скільки і як її учити — се діло кожного народу. Або 8-годинний робітничий день. Закон мусить бути один для усеї держави про 8-годинний робітничий день, але як сі години в якій країні розклясти, коли має почати ся та кінчити ся одна, чи друга, чи трета зміна робітників, се повинні постановити місцеві закони.

Д. І в а н и ц к и й. «Я завжди був того погляду, що усяка народність має право на автономію, але що до Українців то не бачу тут ще такої різниці між Українцями і Великорусами, щоб домагати ся автономії України». Він вказує на те, що живе в Харківщині в такій місцевості (в змиєвськім повіті), де в однім селі по сей бік річки Українці, а по той бік Москалі. Як би довело ся давати автономію Україні, то як провести межу в таких місцевостях?

Д. С в є ч и н (посол з Чернігівщини) обстоює за групу українських послів в державній думі. Звертає увагу на духову сторону національності. Єму доводило ся нераз на зіздах земців обговорювати нужди і потреби народу українського поруч з нуждами Великоросів, і тоді виявляла ся цілковита безодня між світоглядом одного й другого. Український нарід має свій особливий дух, цілком инше духове житє, отже і серед інших національностей в державі мусить мати окреме місце, а заступники єго повинні виразно стояти поруч з заступниками інших народів.

Д. О н а ц к и й (посол з Полтавщини). Образно дає приклад того, що кождий народ, а також і 25 мільонів Українців мусять сами задля себе закони видавати, а не з Петербурга їх одержувати. Се все одно, як би одержували в Петербурзі, а ми будемо там дома носи-

ти. Щож до мови в школі та суді, то про потребу їх якось дивно навіть говорити. Хиба не відомо кождому з нас, як дитину по 9 році відірвуть від семі, покалічать її в школі, а тоді знову вернуть в рідну семю. Знову говорить вона рідною мовою, поки в москалі не піде Там знову перевернуть єго на московске, і знову він мову калічить і виходить щось недолюдне: ні по українськи, ні по московськи... А в суді треба, щоб по нашому судили, бо судії часто-густо судять, не розібравши навіть діла: вони не знають людської мови, а люди иншої не розуміють. Ось вам зразок:

— «За что ты судиш ся?» питає судя.

— «За вяз» (за деревину). — «Завяз?» — і судя пише в бумазі і дидує ся, чого то він „завяз“ (застряв), і що се за провина така...

„В школі і в суді мусить бути мова українська“ — кінчає свою промову д. Онацький.

Д. П р и с е ц к и й (посол з Полтавщини) стоїть за групу — вона мусить бути помічницею конституційно-демократичній партії при виданю законів. Українська група обміркує, як найкрасше, поміж себе потреби українські і поможе партії народної свободи, коли встановляти муть ся закони, що дотикати муть ся певно і України.

Д. І в а н и ц к и й висловлює побоюванє, що окрема група українських послів відійме силу в партії народної свободи... От вже утворила ся „трудовая група“, і з нею мусить партія рахувати ся.

Д. С в є ч и н. Заснованя групи українських послів зовсім не знанить, що ми виходимо з партії народної свободи. Українська група буде безпартійна: до неї пристануть послі з різних партій.

Д. Ш р а г відповідає д. Іваницькому з поводу різниці між Українцями і Московцями і характеризує автономію.

Д. Б і л я ш і в с к и й (посол з Київщини) вказує на практичну сторону: у нас є багато непартійних українських послів, їх треба навести до української групи. А коли вони вступають до неї і свідомо йти муть поруч з иншими членами групи, то від того партія народної свободи тільки виграє.

Д. Я. З а б і л л о — дає відповідь д. Іваницькому з приводу єго сумнівів що до територіяльного поділу українського народу... У кожного народу, не тільки українського, не легко виразно означити межі: те саме бачимо ми на межі Литви і Польщі, Польщі і України. Та навіть коли возьмемо петербурську губернію, то й тут виходить, не можна булоб означити національної межі, бо Великороси в ній межують з Финами і де починають ся одні, а де другі — виразно не можна сказати.

Д. Ш р а г зазначає, що послі усіх народностей в державній думі організують ся в окремі групи, не вагаючись і не роздумуючись на питанє про те, чи се потрібно, чи не потрібно. Се конче мусить бути. Ніхто не знає так потреб свого народу, ніхто не стоїть ме за права єго так, як сам народ, єго заступники. Томуто і Українці мусять обовяз-

ково скласти в думі свою групу. А як се не стане ся і заступники українського народу не обізвуть ся тепер за єго права, то на нас, Українців, ніхто і не вважати ме... Мовчати не можна. Той тільки і досягає, хто голосно перед усім світом заявляє про себе, домагає ся своїх загальних прав.

(Конець буде).

3 державної ради.

В п'ятницю дня 18. с. м. на початку засіданя президент кн. Гогенльогє відповів на кілька інтерпелляцій в справі бойкотованя австрійських товарів на Угорщині і заявив, що звернув на се увагу угорського правительства і просив єго о заявленє свого становища в сій справі. Від сего буде залежати дальше поступованє австрійського правительства, о чім президент в своїм часі повідомить палату. По сім прийнято наглість внесеня посла Крамаржа в справі відносин на гінекологічній клініці чеського університету в Празі і приступлено до дискусії над декларациєю президента міністрів.

П. П л а ч е к є гадки, що президент міністрів, коли хоче завести загальне і рівне виборче право, то не потребує роздавати політичних дарунків, бож стороництва і так за тим будуть голосувати. П. Г е р ц о г мотивує неприхильне становище Всенімців супроти проєкту Гавчата згадує про ухвалу польского кола, котрою до нарад кола допускає ся членів російської думи, Поляків. Коли би так Німці запросили своїх товаришів з Німеччини на свої засіданя, то зараз закинено би їм державну зраду.

П. Р о м а н ч у к заявив, що Русини мимо того, що в наслідок довголітних сумних досвідів є песимістами, з гори мають довіре до президента міністрів; а то з огляду на се, що він справедливо поводив ся супроти народностей на Буковині.

Русини мусять надїяти ся, що кн. Гогенльогє на своїм теперішнім становищі буде держати ся тих самих засад і метод і примінить їх також до тяжко в Галичині угнетених Русинів. Русини мусять рішучо домагати ся трактованя їх на рівні з иншими народами. Бєсідник обговорює гнет Русинів і їх покривдженє при розділі мандатів і виступає енергично проти помноженя галицьких мандатів з цілковитим поминенєм Русинів. Виборча реформа мусить бути получена з реформою адміністрації; однак бєсідник застерігає ся горячо проти розширеня галицької крайової адміністрації і взагалі проти розширеня всякої крайової автономії від теперішню пору. Дальше обговорює відносини до Угорщини і кінчить бажанєм, щоби президент міністрів придбав собі у всіх народів Австрії таку саму симпатию, яку мав у буковинських народностей. А може се осягнути за помочю рівного і справедливого поступованя супроти всіх.

Посол Хоц обговорював хиби проєкту Гавчата і полемізував з заявою президента міністрів. Порушивши справу цєсаря Вільгельма, бєсідник заявив, що Славяни мусять мати ся дуже на осто-

розі, щоби шкода, яка би вийшла для них з сеї візити, не перевищала корисний приїзду австрійського цісаря до Праги. На сім засіданні перервано. Слідуюче засіданні ві второк.

Царська амнестія.

В державній думі горяча ішла дебата над проєктом адреси до царя в четвер минулого тижня, аж до години $\frac{1}{4}$ 4 рано. Палата порішила радити аж до покінчення адреси і дебатувала з малими перервами цілий день і ніч, після чого, по відкиненню всяких поправок, ухвалила адресу без зміни в комісійній редакції. Ухвала запала майже одноголосно з виїмкою п'ятьох послів, які вийшли зі салі. На запит президента, чи палата годиться на те, щоби вручити цареві адресу, всі послі заявили ся за тим одноголосно. Президент повідомив, що еще того самого дня в п'ятницю поїде з обома віцепрезидентами до Петергофу, щоби вручити цареві адресу. Слідуюче засіданні в понеділок.

Рівночасно і державна рада полагала справу адреси до царя, ухвалюючи проєкт, уложений адресовою комісією. В ухваленій адресі сказано, що державна рада буде змагати повнити всі зарядженя царя, котрі мають на згляді добро народів і вітчизни. Державна рада надіє ся, що поведе ся їй злучили свої змаганя зі змаганями думи, що зуміє заспокоїти всі народи, признаючи їм права і хоронячи наданої їм свободи, і що удасть ся їй зеднати всі продуктивні сили краю до праці для добра всіх верств. Державна рада є сильно переконана, що основи самоуправи краю при узглядненню народностей доведуть до сотвореня сильної і здорової вітчизни. Великий день відновленя Росії за почином царя записав би ся незатертими буквами в памяти народів через акт монаршої ласки супротив вязнів і переступників. Державна рада є обурена злочинами, повненими під впливом політичних пристрастей, однак поручає великодушній царській ласці судьбу тих, що переступили законні границі не нарушаючи життя і майна інших.

Коли тільки став явним настрої державної думи що до жаданя амнестії, півурядові жерела розширили вістку, що цар приклонний дати амнестію еще перед виготовленем адреси з власної ініціятиви. Над сею справою відбула ся відтак нарада міністрів. Всі промовляли за амнестією, крім одного Трепова, який противив ся їй рішучо. Вітте промовляючи горячо за амнестією, застеріг ся, що при тім мусить бути сальвований авторитет права і суспільного ладу і тому амнестія не має дотичити тих, що спокусили ся на чуже житє, або майно. Надто з різних міст почали надходити петиції против амнестії а з Москви вислав такий протест „союз монархістів“. Здогадують ся, що сю акцію zorganizував Трепов.

Появлене амнестії було сподіване на суботу, як в день уродин царя. Однак не появила ся, як голосять, задля

того, що міністерство, мимо всяких старань, не успіло на час зібрати дат що до осіб, які мають бути обняті амнестією. З сего виходить напевно, що амнестія буде тільки частинною. Оголошеня її сподівають ся на день 27. мая, як в день річниці царської коронації.

НОВИНИ.

— Календар. Ві вторник: руско-кат.: Пермош. св. Ник.; римо-кат.: Юлії д'ви. — В середу: руско-кат.: Симеона, Зил.; римо-кат.: Девидерія.

— Подорож до св. Землі. Комітет, який устроює в серпні паломничу поїздку до св. Землі, вже розсилає зголошеним учасникам гарний друкований провідник з описами та ілюстраціями тих околиць, через які будуть путники переїздити. Як дізнаємо ся, найбільше учасників зголосило ся до II. класу, хоч також III. і I. класу є численно заступлені. Щоби ще більше можна було прийняти зголошених св'ященників до участі в паломництві, комітет подбав, аби на кораблі перестроєно 60 місць III. класу на II. класу. Св'ященники можуть отже ще зголошувати ся на місця в II. і I. кл. Духовенство повинно також подбати, щоби зголошували ся чим скорше наші селяни до участі в подорожи до св. Землі, бо інакше комітет буде приневолений прийняти 150 а зглядно таке число путників з Морави, для якого остануть на кораблі вільні місця.

— Товариство гімнаст. „Сокіл“ в Бучачі устроює в неділю дня 27. с. м. о год. 8. вечером в комнатах «Рускої Бесіди» гімнастичний полис при співучасті «Бучацького Бояна». По продукціях слідує забава з танцями. Вступ від особи 2 К, родинний для 3 осіб 5 К. — Старшина.

— Для Коломиїців і Станиславівців. Відділ Тов-а «Взаїмної помочи гал. і бук. учителів» в Коломиї устроює в четвер дня 24. с. м. фестин в мітрополітичких лісах в Коршові (між Отинівкою а Коломиєю). Відїзд залізницею з Коломиї о 11:30 год. перед полуднем; поворот о 8. год. Вступ на фестин 50 с. Буфет в заряді «Нар. Торговлі».

— Рішеня XIV загальних зборів Тов-а взаїм. обєзп. «Дністер» з дня 15. мая 1906: 1) Відчитаний протокол XIII загальних зборів з д. 18. мая 1905 — прийнято. 2) Прийнято звіт Дирекції і Ради надзираючої Товариства і замкнене рахунків за XIII рік адмін. (1905). 3) На внесок Комісії ревізійної затверджено рахунок зисків і страт і білянс за XIII рік адміністраційний і уділено Дирекції і Раді надзираючій абсолюторію за час від 1/1 1905 до 31/12 1905. 4) На внесок Ради надзираючої ухвалено ужити надвижку за р. 1905 після статута, як виказ понизше уміщений. 5) Вибрано: а) до Ради надзираючої по мисли §. 32 статута на 6 літ на місце уступаючих членів Ради: пп. д-ра Михайла Короля, о. Мирона Подолінського, о. Льва Туркевича, Йосифа Онішкевича, о. Стефана Онішкевича і д-ра Володимира Охримовича; б) заступниками членів Ради надзираючої по мисли §. 32 статута на 1 рік пп. о. Євгенія Гузара, д-ра Станислава Дністрянського, Петра Огоновського, Костя Паньківського і Рафаїла Стеблецького; в) до Комісії ревізійної по мисли §. 45 статута на 1 рік поновно пп.: Юліяна Січинського, Еміліяна Кунацького, Миколу Мельника, — і яко заступника п. Миколу Заячківського.

Зужитє надвижки після ухвали загальних зборів з 15. мая 1906. Надвижка білянсова за р. 1905 виносить 99.796.90 К. З того призначено: 1) 20% до фонду резервового по мисли §. 9. б) статута 19.959.40 К, 2) на зврати для членів по мисли §. 52 стат. 79.837.50 К, разом 99.796.90 К. Окрім того ухвалено ужити з фонду спеціального для зворотів по мисли §. 17 статута часть до суми 11.562 К 42 с, для доповненя означених під 2) зворотів для членів за рік 1905 до висоти 5% премії.

Рішеня загальних зборів Тов-а взаїм. кредиту «Дністер»: Загальні збори членів Товариства дня 15. мая 1906 прийняли звіт Дирекції і замкнене рахунків за X рік адміністраційний, уділили Дирекції і Раді надзираючій абсолюторію за час від 1/1 1905 до 31/12 1905 і ухвалили ужити зиск в сумі 17.644 К 66 с, згідно з внеском Дирекції, як слідує: 1) до фонду резервового 20% по мисли §. 15 статута призначено округло 3.530 К, 2) на дивіденди від уділів членських по 6% 8.262 К, 3) на публичні цілі до розпорядимости Ради надзираючої 4.900 К, 4) перенести на слідууючий рік рєшту 1.852 К 67 сот. — Дирекція.

— Іменованє. Управитель міністерства просвіти іменував інженера машин у Львові, Теодора Івана Мокрицького, учителем в IX. ранзі в заводській школі залізничного промислу в Сулковичах.

— З кадетської школи у Львові. Прийняте аспірантів на I рік ц. і к. школи кадетів для піхоти у Львові наступить з початком року шкільного — вересень 1906/7 с. р. Прийняте аспірантів на II. або на III. рік послідує лиш виїмково. Услівя прийнятя на I. рік є отєі: а) австрійске, згл. угорске або босн.-герцеговинське горожаньство; б) австрійске горожаньство; в) фізичне уздібненє до військового вихованя; г) вік що найменше 14 літ і не переступаючий рік 17. (1. вересня в році прийнятя); г) укінченє що найменше з достаточним поступом чотирох низших клас школи реальної або гімназійної, причім незважає ся на недостаточний поступ в языках латинським і грецким. Абсольвенти, котрі що найменше з вдоволяючим (добрим) поступом укінчили на підставі розпорядженя ц. к. міністерства просвіти з дня 26. червня 1903 року ч. 32.503, оснований і зі школами виділовими получений курс науковий, на котрім языки німецький і французский а також алгебра є предметами обовязковим, можуть бути нд пробу прийняті до вступного іспиту на перший рік. Крім сего мусять аспіранти зложити в кадетській школі вступний іспит. д) Зложено оплати шкільної а то: 24 К річно за синів офіцерів в чинній службі і на пенсії, військових душпастирів евангелицького, греко-католицького і греко-східного віроісповіданя, вкінци військових урядників; 160 К річно за синів гажистів в резерві, цивільних урядників державних і урядників ц. і к. двора, відтак державних слуг і слуг ц. і к. двора; Шкільну оплату належить зложити в двох ратах згори; та оплата обіймає всі кошти за прохарчованє, одєжу науку і шкільні підручники. е) вдоволяюче обичайне поведєнє.

Просьби о прийняте до кадетської школи після взірця, поміщеного в «Aufnahms-Bedingungen» (услівя прийнятя), мають свояки аспірантів внести просто до кадетської школи найліпше по укінченю шкільного року в школах середних). Друковані потрібні услівя прийнятя (Aufnahms-Bedingungen) в німецьким і польським языці можна дістати в команді кадетської школи за ціну 40 с від штуки.

— Хліборобський страйк в гусятиньським повіті триває в 33 громадах. В деяких селах страйкує також двірська служба. В повіті перебуває 60 жандармів, компанія піхоти і 2 шкадрони драгонів. До згоди не прийшло ні в однім селі.

— Жидівсько-польські взаємини в Галичині займають увагу праси поза межами Галичини. В «Oesterr. Wochenschrift, Zentralorgan für Interessen des Judenthums» видаванім бувцим коломиїсько-снятиньсько-бучацьким послом д-ром Бльохом рабіном в Фльорідедорфі появляють ся часто статі прорив асиміляції галицьких Жидів з Поляками. Проти послідної статі того рода виступив в Gerechtigkeit, Organ für jüdische Zeitfragen, якийсь Поляк мойсеєвого ісповіданя і називає сионістів зрадниками австрійскоого жидівства, бо, по єго думці, в інтерєсі галицьких Жидів є засимілювати ся з Поляками що до народности, а примкнути до них як найсильнійше в політиці. Тими інтерєсами Жидів має бути можливість поступєнного

